DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
5. april 1990 *

I sag C-109/89,

angående en anmodning, som cour du travail de Liège (Belgien) i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

Office national des pensions

mod

Ernesto Bianchin,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-Traktatens artikler 48 og 51 om arbejdskraftens frie bevægelighed,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden M. Zuleeg, dommerne J. C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse,

(præmisser gengives ikke)

vedrørende de spørgsmål, som er forelagt af cour du travail de Liège ved dom af 24. marts 1989, kendt for ret:

1) **Oppebærer en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende pension alene på grundlag af nationale lovbestemmelser, er bestemmelserne i forordning nr. 1408/71 ikke til hinder for, at den nationale lovgivning — herunder nationale antikumulationsregler — udelukkende og i sin helhed finder anvendelse, med-**

* Processprog: fransk.

mindre anvendelsen af denne nationale lovgivning viser sig at være mindre gunstig for arbejdstageren end ordningen i forordning nr. 1408/71's artikel 46. I sidstnævnte tilfælde skal bestemmelserne i artikel 46 anvendes under hensyntagen til, at nationale bestemmelser om, at en ydelse skal nedsættes, stilles i bero eller bortfalde, i henhold til forordningens artikel 12, stk. 2, ikke finder anvendelse, såfremt den pågældende oppebærer ydelser af samme art ved invaliditet, alderdom, dødsfald (pensioner) eller erhvervssygdom, der fastsættes af institutionerne i de forskellige medlemsstater. En førtidspension og en invalidepension skal anses som værende ydelser af samme art i henhold til forordningens artikel 12, stk. 2.

2) Såfremt alene nationale bestemmelser finder anvendelse, bestemmes henførelsen under antikumulationsreglerne i den pågældende lovgivning af en førtidspension, som alene udbetales i henhold til den pågældende stats lovgivning, og af en invalidepension, som er tilkendt af en anden medlemsstat, ikke efter fællesskabsretten.